

Hjärtat i båten

”När en människa dör är hon bara borta, hur kan det vara så?”

Den frågan ställer sig Britt-Inger Lindberg i *Hjärtat i båten*, den bok hon skrivit till minne av sin far Lasse Lindberg som också var vår ordförande fram till sin död i augusti 2011.

Hjärtat i båten är inte bara ett porträtt av fadern, innehållande såväl tillbakablickar som en karaktärsteckning, utan också en självständig liten berättelse om en far och dotter ute på en en segeltur som ska visa sig bli deras sista tillsammans. Anslaget är universellt, han och hon skulle kunna vara vilka närstående personer som helst, men nog låter sig Lasse läsas in i skildringen. Som här, i kapitlet Sista morgonen på andra sidan havet, i en fin passage beskrivande ett morgondopp:

”Han tog med sig en nyinförskaffad salvtastenval. Han hade en liten fin blå necesär som han förvarade tvålen i. Den såg ut som en liten handväska. Han var alltid barnsligt förtjust i sina saker, ville förklara. ’De säger att den är lite böig, men jag tycker att den är fin’, sa han. Hon skrattade roat inombords åt hans resonemang och sa: ’Den är ju jättefin pappa.’ Han var gammal militär med ganska fyrkantiga uppfattningar om världen. Fyrkanten hade fått mjukare kanter med hans förändring.”

Britt-Inger Lindberg lyckas över huvudtaget väl med att det fånga motsägelsefulla och tvehågsna i en människas väsen, och hon har ett utvecklat sinne för tillsynes oviktiga men betydelsebärande detaljer. Att fadern är mycket stolt över sitt ordförandeskap i segelsällskapet skriver hon inte, men hon visar det tydligt, genom att exempelvis

beskriva med vilken andakt han lämnar över sällskapets vimpel till en representant från en annan båtklubb: ”Det var nog så att det skulle stå ’från Lasse Ordvis’ på den”.

Götaseglare lär känna igen sig också i annat. Jungfruholmarna är förstås med på ett hörn, liksom också varvet och kanalen: ”Hon tog sin väska, gick över bron till Långholmen tillbaka in mot storstadsbruset samtidigt som hon sneglade ner mot båtarna där hennes pappa var kvar. Min fina pappa, tänkte hon. Han har jobbat med sig själv, landat.”

Själv har jag ganska tydliga minnen av Lasse, och då särskilt av hans röst. Dottern berättar i boken at han gärna sjöng i kör, något som inte framstår som särskilt förvånande. Lasse Lindberg hade en jävla pipa, som man brukar säga. Under min första och ovanligt snörika vinter som klubbmedlem var jag ofta på varvet om kvällarna för att skaka ner dagens snöskörd från presenningen. Inte sällan hördes då ett kraftigt ”Hallå!” som singlar upp mot vinterhimlen. ”Är det någon där?”

Det var Lasse förstås. Vi brukade oftast byta några ord där i skumrasket, jag minns inte riktigt om vad. Kanske var det något om isen i kanalen, den gav upp först sent i april det året. Eller om någon båtgranne som inte låst fast stegen ordentligt.

Petter Lindgren

Fotnot: *Hjärtat i båten* är utgiven av förlaget Kulofri AB, och har illustrerats av konstnären Ida Rozén Branzell.